

[מן התורה מותר] להקריבם אפילו ביום טוב, ורבנן הוא דגזרו שלא להקריבם ביום טוב, כדי שלא ישחא את נדריו מלהקריבם עד יום טוב, כדי שיהא לו בשר מצוי ברגל.⁽⁶⁾

אלא מדאורייתא נמי לא חזו להקריבם ביום טוב היות ואין זמנם קבוע במועד, (7) והראיה ממשנתנו:

דהא שתי הלחם חובת היום הוא, וליכא למימר שמא ישחא, שהרי אינם ראויים לבוא קודם לכן —

ומכל מקום קתני: אינו דוחה — אפיית שתי הלחם — לא את השבת ולא את יום טוב, ובהכרח שקרבנות נדרים ונדבות שיכול הוא להקריבם לפני או לאחר יום טוב אין הם דוחים את יום טוב, והוא הדין שאפיית קרבן שתי הלחם אינה דוחה מטעם זה את יום טוב.⁽⁸⁾

חלו שני ימים טובים של ראש השנה להיות בערב שבת הראשונה, נאכל לאחד עשר.⁽⁵⁾

ואינו דוחה, כלומר, משום שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב.

רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הסנן:

דוחה אפיית לחם הפנים את יום טוב, ואולם אינו דוחה את יום צום [יום הכפורים] שאם חל בערב שבת, נדחית אפייתו ליום חמישי.

גמרא:

אמר רבינא:

לדברי האומר: נדרים ונדבות אין קריבין ביום טוב —

לא תימא שלעולם מדאורייתא מיחזא חזו

הדרן עלך פרק שתי הלחם

כלומר, שמא כשיבוא המועד יארע לו אונס ונמצא מאחר נדרו, כלשון רש"י בכיצה כ ב.

7. הנידון אם מן התורה מקריבים נדרים ונדבות ביום טוב, הוא משום שהכתוב אומר "וחגותם אותו חג לה'", ויש לומר: כל "לה" מותר להקריב בחג, ויש לומר: לא התיר הכתוב אלא דומיא דחגיגה שזמנה קבוע ביום טוב, וכמבואר בסוגיא דביצה דף כ וברש"י שם.

8. כלומר, משום שאין זה דומה לחגיגה, שאין יכול להקדים את שחיטתה ולא לאחרה, מה שאין כן אפיית שתי הלחם שיכול הוא להקדים את אפייתו לפני יום טוב; על פי רש"י בכיצה כ ב.

5. כתב רש"י: ואי קשיא שנים עשר נינהו, דהא אין נאכלות עד מוצאי שבת דאותו שבת הוי יום הכפורים!?

הא לא קשיא, דלענין אכילת קדשים לילה הולך אחר היום שעבר, כדאמר בחולין פג א, הילכך מיתקרי אחד עשר; וראה עוד בתוספות.

[ויש לעיין: הרי כל המנין שבמשנתנו אינו מדוקדק — אם לא טעם זה — שהרי גם בלילה שלאחר מנין משנתנו, אפשר לאוכלם! ? וצריך לומר, משום שבכל הבבות יש לפרש שהוא נאכל החל מהמספר השנוי במשנה, מה שאין שייך לומר כאן].

6. ביאר רש"י: ונמצא מכוין וממתין מלאכתו עד המועד, ועוד: שמא יעבור בבל תאחר,